

Σχολείο και όχι κατάληψη, αριστεία όχι χολέρα

του **Ηλία Ψυχογιού**

Πήγα στο δημοτικό το 1984. Λίγο διάστημα αφότου ο «Νόμος Πλαίσιο» ψηφίστηκε στη Βουλή. Παρόλα αυτά, η παιδεία που έλαβα ήταν εξαιρετική, αν και σε δημόσιο δημοτικό σχολείο υποβαθμισμένης, τότε, περιοχής της Αττικής.

Δεν ήταν το πρόγραμμα, δεν ήταν ο εξοπλισμός (που δεν υπήρχε), δεν ήταν το κτίριο που ήταν παμπάλαιο, δεν ήταν η θέρμανση που γινόταν με μία σόμπα πετρελαίου Kresky και ο δάσκαλος γέμιζε με πετρέλαιο το παντελόνι του συχνά πυκνά.

Ήταν η αντίληψη ότι στο σχολείο πάμε για να μάθουμε γράμματα και να διδαχθούμε αρχές. Ότι από εκεί πρέπει να βγούμε πολύ καλύτεροι από ότι μπήκαμε. Ότι ο μαθητής δεν είναι αντιπαλος του δασκάλου, αλλά το συμπλήρωμά του.

Βέβαια, υπήρξα και εξαιρετικά τυχερός αναφορικά με τους δασκάλους μου: Ένα ζευγάρι το οποίο δίδασκε στο ίδιο σχολείο και, εκ παραδόσεως, η κα Μαρία αναλάμβανε από την 1η έως και την 3η και ο κ. Γιώργος από την Τετάρτη έως και την 6η. Αγαπημένο ζευγάρι και αυτό εκφραζόταν και στην τάξη με την ηρεμία που εξέπεμπαν και οι δύο.

Παθιασμένοι με τη διδασκαλία, ερωτευμένοι με τη μετάδοση της γνώσης. Δάσκαλοι ,ρε παιδί μου, δάσκαλοι με την κυριολεκτική έννοια του όρου!

Κι επειδή οι εποχές ήταν δύσκολες, τεχνικά μέσα δεν υπήρχαν ούτε υλικοτεχνική υποδομή, έπαιρνε μπρος η εφευρετικότητα!

Επειδή σχολική βιβλιοθήκη δεν υπήρχε και τα περισσότερα παιδιά προερχόμασταν από μικροαστικές οικογένειες, ο κ. Γιώργος και η κα Μαρία είχαν μία εξαιρετική ιδέα για να διευρύνουν τους ορίζοντες και τις γνώσεις μας πέρα από τα σχολικά μόνο βιβλία (αν και το αναγνωστικό μας ήταν εξαιρετικό, Ζαχαρίας Παπαντωνίου, Παλαμάς, Καβάφης, όχι οδηγίες χρήσης καφετιέρας για να μάθουμε την προστακτική): Στην αρχή κάθε χρονιάς κάθε μαθητής θα έπρεπε να φέρει τρία λογοτεχνικά βιβλία από το σπίτι του. Όλα τα βιβλία (3 βιβλία X 30 μαθητές) έμπαιναν σε έναν φοριαμό με γυάλινη πρόσοψη και κάθε μήνα κάθε μαθητής έπρεπε να διαβάσει τουλάχιστον ένα βιβλίο από αυτά που είχαν φέρει οι συμμαθητές του!

Το αποτέλεσμα ήταν σε 9 μήνες καθένας μας να έχει διαβάσει τουλάχιστον 9 βιβλία. Κάποιοι διάβαζαν δύο και τρία κάθε μήνα (Δεν θα ρουφιανέψω ποιος ήταν το μεγαλύτερο «φυτό»...)!

Επίσης, επειδή φωτοτυπικό δεν υπήρχε και προκειμένου να μάθουμε την ελληνική γραμματική σωστά χωρίς να αναγκαστούν οι οικογένειές μας να ξεπαραδιαστούν, ο κ. Γιώργος καθόταν το βράδυ στο σπίτι του και αντέγραφε με το χέρι σε ειδικό χαρτί για τον πολύγραφο κομμάτι κομμάτι τη γραμματική του Τριανταφυλλίδη και την επόμενη μέρα παρήγαγε τα αντίγραφα στον πολύγραφο του σχολείου.

Κάπου έχω ακόμα αυτά τα φύλλα γνώσης. Πρέπει να τα βρω και να τα δώσω στην κόρη μου, ως εμβόλιο ενάντια στην αμορφωσιά...

Και τα θεατρικά μας όμως είχαν επιμορφωτικό σκοπό, δεν ήταν μόνο για να περνάει η ώρα. Και οι σχολικές γιορτές για την Επανάσταση του 1821 ή για την 28η Οκτωβρίου.

Σαν να 'ταν χθες θυμάμαι το θεατρικό όπου έπαιξα στην πρώτη δημοτικού και ήμουν ο αμόρφωτος «βλάχος» στο δικαστήριο, στον οποίο ο δικαστής (Μάνο, εσύ ήσουν...), αφού δεν μπορούσε να βγάλει άκρη, απαιδευμένος λέει: «Άνθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο»! Τρύπημα στην καρδιά μου αυτή η φράση και αγώνας να μη με πουν ποτέ «ξύλο απελέκητο»!

Ήμουν λοιπόν μαθητής ενός σχολείου στο οποίο έκανες αγώνα για να πάρεις τη σημαία και ήταν μεγάλη τιμή. Στενοχωριόσουν αν δεν τα κατάφερνες, αλλά δεν σου έμενε κανένα ψυχολογικό κατάλοιπο. Δεν ήταν φτιαγμένο για να μην στενοχωριέται κανένα παιδί, δεν έμπαινε η σημαία σε κλήρο ούτε οι παραστάτες στα ζάρια. Ένα σχολείο που σε εκπαίδευε για τη ζωή και σου έδειχνε και τη δύσκολη πλευρά της, αυτή της αποτυχίας. Και της επανάκαμψης!

Ένα σχολείο όπου παίζαμε και ξύλο στο διάλειμμα, αλλά και πάλι φίλοι ήμασταν. Ένα σχολείο όπου ο δάσκαλος τραβούσε αυτιά και φαβορίτες (είχε και μία βέργα, αν θυμάμαι καλά...), αλλά όλοι τον αγαπούσαμε σαν πατέρα μας. Και οι γονείς μας επίσης, αφού κανείς δεν σκέφθηκε ποτέ να πάει και να διαμαρτυρηθεί αν ο δάσκαλος τραβούσε καμιά φορά το αυτί του «βλασταριού» του. Αντιθέτως, μπορεί να τις «μαζεύαμε» και από τους γονείς μας, αφού «για να σου τραβήξει το αυτί ο κ. Γιώργος ή η κα Μαρία, κάτι έκανες».

Ένα σχολείο στο οποίο θα ήθελα να φοιτήσει και η κόρη μου, αλλά πλέον αναγκάζομαι να τη στείλω σε σχολείο που βγάζει Καρανίκες, Τσίπρες, Κατρούγκαλους και Παππάδες...

Γι' αυτό και θέλω να αναβιώσει η παράδοση του «κρυφού σχολείου»! Κάτι πρέπει να κάνουμε κι εμείς οι δόλιοι οι γονείς για να μορφωθούν τα παιδιά μας, ανεξάρτητα από το τι θέλουν να τους μάθουν στο σημερινό, χαμηλής ποιότητας σχολικό περιβάλλον.

Είναι ο μόνος τρόπος για να χτίσουμε μια επόμενη γενιά καλύτερη από τη δική μας. Τόσο εμείς από τη θέση μας ως γονέων λοιπόν, όσο και οι τωρινοί κύριοι Γιώργηδες και κυρίες Μαρίες, μπορούμε να χτίσουμε μια σωστή αλληλοβοηθούμενη σχέση για την εκπαίδευση των παιδιών μας. Μόνο έτσι θα κάνουμε τη δική μας πραγματική εκπαιδευτική επανάσταση και θα πάψουμε να υποχωρούμε μπροστά στην φαινομενική πολιτική ορθότητα και την αριστερή ιδεολογική καταπίεση.

Και τα λέω όλα αυτά, επειδή η τάξη αυτή, η δική μου τάξη των τριάντα παιδιών, ήταν ένας μικρός κήπος που έγινε μποστάνι και στη συνέχεια ολόκληρη φυτεία, που μας έδωσε καρπούς αξιοζήλευτους:

Τον Δημήτρη, πολιτικό μηχανικό, από τους καλύτερους στην Ελλάδα και από τους πλέον επιτυχημένους.

Τη Φωτεινή, διδάκτορα σε πανεπιστήμιο της Γερμανίας.

Τη Βασιλική, διαφημίστρια με τεράστια καριέρα στην Ελλάδα και πλέον στο Λονδίνο.

Την Κωνσταντίνα, τη γιατρίνα μας, στην Κύπρο.

Τον Μάνο, το Μηχανολόγο - Μηχανικό μας, που ξέρει πως με 360 μοίρες περιστροφή, παραμένεις στο ίδιο σημείο. Όχι σαν μερικούς μερικούς...

Όλοι μας, στα 40+ πλέον, νομίζω πως οφείλουμε να αναγνωρίσουμε πως ΕΚΕΙΝΟ το σχολείο μάλλον καθόρισε την υπόλοιπη ζωή μας.

Δεν θα αναφέρω άλλους, και ζητώ συγγνώμη γι' αυτό... Βλέπετε, μέσα στη συννεφιά και στο κρύο του Λουξεμβούργου, ένα σκουπιδάκι μπήκε στα μάτια μου, το άτιμο, και γέμισε ζουμιά το πληκτρολόγιο...

Κύριε Γιώργο, κα Μαρία, σας ευχαριστώ.

Όχι γιατί με μάθατε γράμματα, αλλά επειδή με εκπαιδεύσατε τόσο για να μπορώ να βάζω στη σωστή σειρά τις λέξεις και να γράφω με αρτιότητα, όσο και για να μπορώ να κάνω συγκρίσεις ώστε να κάνω τις καλύτερες επιλογές. Και, κυρίως, σας ευχαριστώ επειδή με μάθατε πως μόνο μέσω της γνώσης γίνεσαι ικανός να διαμορφώνεις άποψη και να την υποστηρίζεις.

Σας ευχαριστώ για τις ομορφότερες και πιο «γεμάτες» αναμνήσεις της ζωής μου.

Με εκτίμηση και τιμή.

Ο μαθητής σας.

Ψυχογιός Ηλίας του Ιωάννη και της Ηλέκτρας

Μαθητής 9ου Δημοτικού Σχολείου Αγ. Δημητρίου Αττικής (1984 – 1990)

18.10.2018

Πηγή: meaculpa.gr

